

Anonymiseret version

Oversættelse

C-236/24 – 1

Sag C-236/24

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

29. marts 2024

Forelæggende ret:

Raad van State (Belgien)

Afgørelse af:

26. marts 2024

Kassationsappellanter:

Provincie Oost-Vlaanderen

Sogent

Kassationsindstævnte:

KG

WA

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
(ØVERSTE DOMSTOL I FORVALTNINGSRETLIGE SAGER,
AFDELINGEN FOR FORVALTNINGSRETLIGE SAGER)**

VII. AFDELING

DOM

[...] [udelades] af 26. marts 2024

I sagerne I. [...] [udelades]

II. [...] [udelades]

DA

I sagen: **I.**

PROVINCIE OOST-VLAANDEREN (PROVINSEN
ØSTFLANDERN, BELGIEN), [...] [udelades]

II.

SOGENT

[...] [udelades]

mod:

I. + II.

1. KG

2. WA

[...] [udelades]

Kassationsappellernes genstand

- 1 Med kassationsappellerne, som er iværksat den 14. og den 15. november 2022, er der nedlagt påstand om ophævelse af dom [...] [udelades] afsagt af Raad voor Vergunningsbetwistingen (domstol i sager om forvaltningsretlige tilladelser) den 6. oktober 2022 i sagen [...] [udelades].

II. Retsforhandlingernes forløb

- 2 Kassationsappellerne er blevet antaget til realitetsbehandling [...] [udelades].

[...] [udelades] [processuelle bemærkninger].

Retsmødet [...] fandt sted den 22. februar 2024.

[...] [udelades] [processuelle bemærkninger].

III. Forening af sagerne

- 3 De to kassationsappeller er iværksat til prøvelse af den samme dom fra Raad voor Vergunningsbetwistingen (domstol i sager om forvaltningsretlige tilladelser). Det er hensigtsmæssigt at forene de to sager.

IV. Faktiske omstændigheder

- 4 1. Kassationsappellanten i den under II. anførte sag er en selvstændig kommunal virksomhed grundlagt af byen Gent som omhandlet i artikel 231 i Decreet van 22 december 2017 »over het lokaal bestuur« (dekret af 22.12.2017

2

om det kommunale selvstyre). Denne virksomhed indgav en ansøgning til Gents borgmester- og viceborgmesterforsamling om tildeling af en miljøgodkendelse til omdannelse af et vaskeriområde og vedlagde denne ansøgning en screeninganmærkning om nødvendigheden af en miljøkonsekvensvurdering (herefter »VVM«) for projektet.

2. Den 1. september 2020 erklærede den kommunale miljøembedsmand, at ansøgningen kunne antages til realitetsbehandling og var fuldstændig. Han fastslog, at der ikke kunne forventes nogen væsentlige indvirkninger på miljøet, således som det også fremgik af screeninganmærkningen om nødvendigheden af en VVM for projektet, og at det ikke var nødvendigt at udarbejde en VVM-undersøgelse. Den 10. december 2020 tildelte borgmester- og viceborgmesterforsamlingen godkendelsen.

3. Kassationsindstævnte indgav en administrativ klage over miljøgodkendelsen. Kassationsappellanten i den under I. anførte sag afviste den 3. juni 2021 denne klage som ubegrundet og stadfæstede godkendelsen.

4. Ved den appellerede dom fik kassationsappellanterne medhold i det annullationssøgsmål, de havde anlagt til prøvelse af afgørelsen af 3. juni 2021, afgørelsen blev erklæret ugyldig, og miljøgodkendelsen blev annulleret.

V. Bedømmelse af første del af de to kassationsappellanthers eneste anbringende

Fremstilling af denne første del af anbringendet

- 5 Kassationsappellanterne har anført et identisk anbringende, hvormed de har gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 4 og 9a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (herefter »VVM-direktivet«) og af artikel 15/1 samt artikel 9 og 20 i Decreet van 25 april 2014 »betreffende de omgevingsvergunning« (dekret af 25.4.2014 om miljøgodkendelse).

Dette anbringende er rettet mod konklusionen i den appellerede dom om, at ansøgningen om miljøgodkendelsen ikke skulle have været indgivet til borgmester- og viceborgmesterforsamlingen, eftersom det i henhold til artikel 15/1, stk. 1, i dekret af 25. april 2014 om miljøgodkendelse er provinsrådets permanente udvalg i første forvaltningsinstans, der er kompetent hertil. Denne konklusion hviler på følgende præmisser i den appellerede dom:

»Sagsøgerne har i tilstrækkelig grad godtgjort, at betingelsen i artikel 15/1, stk. 1 [i dekretet af 25.4.2014 om miljøgodkendelse (herefter »OVD«)], om, at der skal udarbejdes en VVM-undersøgelse for projektet, og at der ikke er opnået en fritagelse fra undersøgelsespligten på grundlag af en fortolkning af denne bestemmelse i overensstemmelse med VVM-direktivets artikel 9a, skal forstås således, at den også gælder, når der først skal udarbejdes en screeninganmærkning om nødvendigheden af en VVM for projektet og det

derfor ikke fremgår, at der åbenbart ikke skal udarbejdes en VVM-undersøgelse for projektet. Den anfægtede afgørelse forholder sig – på trods af sagsøgernes anmodning herom i den administrative klageskrivelse – med urette heller ikke til denne omstændighed.

VVM-direktivet tager sigte på, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering kan forventes at få væsentlige indvirkninger på miljøet, undergives et krav om tilladelse og en vurdering af disse indvirkninger, inden der gives tilladelse (VVM-direktivets artikel 2 samt bl.a. Domstolens dom af 19.9.2000, C-287/98, Linster, af 4.5.2006, C-290/03, Barker, og af 24.3.2001, C-435/09, Kommissionen mod Belgien). Dette begrundes i anden betragtning til dette direktiv med den konstatering, at »Unionens politik på miljøområdet navnlig [bygger] på forsigtighedsprincippet og princippet om forebyggende indsats, princippet om indgreb over for miljøskader fortrinsvis ved kilden og princippet om, at forurenere betaler [(artikel 191 TEUF)]«, hvorfor »[i]ndvirkningerne på miljøet bør tages i betragtning på et så tidligt stadium som muligt i alle tekniske planlægnings- og beslutningsprocesser«. De pågældende projekter defineres i VVM-direktivets artikel 4, der sonderer mellem projekter, som altid skal underkastes en vurdering i henhold til direktivets artikel 5-10 (projekter i bilag I til direktivet), og projekter, for hvilke medlemsstaterne ved hjælp af en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde eller ved hjælp af kriterier, som de har fastsat, eller ved anvendelse af begge procedurer træffer afgørelse om, et projekt skal underkastes en sådan vurdering (projekter i bilag II til direktivet). VVM-direktivet fastsætter altså ikke blot opgaven med at udarbejde en VVM-undersøgelse og, såfremt det står klart, at en VVM er nødvendig, en vurdering i henhold til dette direktivs artikel 5-10, men også opgaven med ved hjælp af en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde og/eller fastsatte tærskelværdier eller kriterier at undersøge, om der kan forventes væsentlige indvirkninger på miljøet i forbindelse med et projekt og der derfor skal gennemføres en VVM (VVM-direktivets artikel 4, stk. 2-6).

VVM-direktivets artikel 9a fastsætter i denne henseende med henblik på at sikre VVM-direktivets effekt et generelt princip om at undgå interessekonflikter, som indebærer, at medlemsstaterne skal sikre, at den eller de kompetente myndigheder udfører de »opgaver, der følger af dette direktiv«, på objektiv vis og ikke befinder sig i en situation, der giver anledning til en interessekonflikt, idet de, såfremt den kompetente myndighed også er bygherren, som led i deres strukturering af administrative kompetencer, i det mindste sørger for en passende adskillelse af »uforenelige funktioner i forbindelse med varetagelsen af de opgaver, der følger af dette direktiv«. Det fremgår af læsningen af denne artikel, at den tager sigte på at sikre den eller de kompetente myndigheders objektivitet og at undgå interessekonflikter i forbindelse med »alle opgaver«, der følger af VVM-direktivet, og dermed hvad angår opgaver i forbindelse med pligten til at foretage en screening, hvorved det undersøges, om det kan forventes, at projektet vil have væsentlige indvirkninger på miljøet, og om der skal

gennemføres en VVM-undersøgelse for dette projekt. Den generelle målsætning med VVM-direktivets artikel 9a bekræftes af 25. betragtning til direktiv 2014/52/EU, hvorved denne artikel blev indsat i VVM-direktivet, idet følgende anføres i denne betragtning: »De kompetente myndigheders objektivitet bør sikres«, »[i]nteressekonflikter kan forebygges bl.a. gennem en funktionel adskillelse af den kompetente myndighed og bygherren«, og »[i] tilfælde, hvor den kompetente myndighed også er bygherren, bør medlemsstaterne i det mindste, som led i deres strukturering af administrative kompetencer, sørge for en passende adskillelse af uforenelige funktioner hos de myndigheder, der varetager de opgaver, der følger af direktiv 2011/92/EU«. Heri er der på ny tale om »opgaver«, som følger af VVM-direktivet, uden at der sondres mellem projekter, der altid skal underkastes en VVM, og projekter, for hvilke medlemsstaterne ved hjælp af en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde og/eller fastsatte tærskelværdier eller kriterier kan afgøre, om der skal gennemføres en VVM. Det forhold, at VVM-direktivets artikel 9a blev indsat blandt artikel 5-10, som fastsætter reglerne for VVM'er, ændrer ikke ved denne målsætning. I denne forbindelse kan der endvidere henvises til 41. betragtning til direktiv 2014/52/EU, hvorefter »[m]ålet for dette direktiv« består i »at sikre et højt niveau for beskyttelse af miljøet og menneskers sundhed ved at fastlægge minimumskrav til miljøkonsekvensvurdering af projekter«.

VVM-direktivet blev gennemført i Flandern ved (afsnit IV i) Decreet van 5 april 1995 houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid (dekret af 5.4.1995 om fastsættelse af de generelle bestemmelser på det miljøpolitiske område, herefter »DABM«). Det fastsættes heri (i kapitel III), at »planlagte projekter i de i dette kapitel fastsatte tilfælde skal underkastes en miljøkonsekvensvurdering, før der kan gives en godkendelse for den godkendelsespligtige aktivitet, som udgør genstanden for projektet« (DABM's artikel 4.3.1.), idet begrebet »miljøkonsekvensvurdering« defineres som »den procedure, som i givet fald fører til udarbejdelsen og godkendelsen af en VVM-undersøgelse om en planlagt foranstaltning samt i givet fald til anvendelsen heraf som hjælpemiddel i beslutningsprocessen vedrørende denne foranstaltning« (DABM's artikel 4.1.1., stk. 1). I denne forbindelse har den flamske regering på grundlag af kriterierne i bilag II til DABM defineret forskellige kategorier af projekter, nærmere bestemt »de kategorier af projekter, for hvilke der i henhold til dette kapitel skal udarbejdes en VVM-undersøgelse«, »andre kategorier af projekter end de i stk. 1 nævnte, for hvilke der i henhold til dette kapitel skal udarbejdes en VVM-undersøgelse eller en begrundet ansøgning om fritagelse fra undersøgelsespligten«, samt »andre kategorier af projekter end de i stk. 1 og 2 nævnte, for hvilke der i henhold til dette kapitel skal udarbejdes en VVM-undersøgelse eller en screeninganmærkning om nødvendigheden af en VVM« (DABM's artikel 4.3.2., stk. 1, 2 og 2a). I denne forbindelse fastsættes det, at »i de i artikel 4.3.2., stk. 2a, omhandlede tilfælde, hvor der er blevet udarbejdet en screeninganmærkning om nødvendigheden af en VVM, træffer den myndighed, som afgør, om en ansøgning om godkendelse

kan antages til realitetsbehandling og er fuldstændig, afgørelse om, hvorvidt der skal udarbejdes en VVM-undersøgelse [...] på tidspunktet for og i forbindelse med vedtagelsen af afgørelsen om, hvorvidt ansøgningen om godkendelse kan antages til realitetsbehandling og er fuldstændig«, idet »initiativtageren [...] i de i artikel 4.3.2., stk. 2, nævnte tilfælde [kan] indgive en begrundet ansøgning til myndigheden om fritagelse fra undersøgelsespligten« (DABM's artikel 4.3.3., stk. 2 og 3).

En screeninganmærkning om nødvendigheden af en VVM er et dokument (med begrundelser), hvori det angives, om der kan forventes væsentlige indvirkninger på mennesker og miljø i forbindelse med et planlagt projekt (artikel 1, stk. 5, i Project-MER-besluit [den flamske regerings beslutning om fastlæggelse af de kategorier af projekter, der skal underkastes en VVM]). Dette dokument skal gøre det muligt for den pågældende forvaltningsmyndighed at vurdere – med kendskab til de faktiske omstændigheder ved hjælp af de i bilag II til DABM fastsatte kriterier – om ansøgningen vil medføre væsentlige indvirkninger på mennesker og miljø, og om der i denne forbindelse skal udarbejdes en VVM-undersøgelse. Den kompetente forvaltningsmyndighed skal konkret vurdere ansøgningen ved udstedelse af en screeningafgørelse ved hjælp af kriterierne i bilag II til DABM, idet grundene til afgørelsen om, at der kan (eller ikke kan) forventes væsentlige indvirkninger på miljøet, og at der skal (eller ikke skal) udarbejdes en VVM-undersøgelse, i tilstrækkelig grad skal fremgå af afgørelsen (artikel 66, stk. 2, i Besluit van de Vlaamse regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het OVD [(den flamske regerings beslutning af 27.11.2015 om gennemførelsen af OVD)). Heraf følger, at screening af projekter for deres mulige væsentlige indvirkninger på miljøet udgør grundlaget for, om der skal udarbejdes en VVM-undersøgelse, og dermed er en del af den procedure, »der i givet fald fører til udarbejdelsen af en VVM-undersøgelse om en planlagt foranstaltning«. Hvis der foreligger en interessekonflikt i forbindelse med screeningproceduren som en opgave eller en del af »VVM'en«, fordi den kompetente myndighed også er bygherre, kan dette således påvirke den endelige vurdering af, om der skal gennemføres en VVM. I betragtning af disse overvejelser må anvendelsen af bestemmelsen om at undgå interessekonflikter i VVM-direktivets artikel 9a ikke begrænses til projekter, som i henhold til dette direktivs artikel 4 »umiddelbart« skal underkastes en VVM med forbehold af en fritagelse (DABM's artikel 4.3.2., stk. 1 og 2), eftersom også screeningpligtige projekter (DABM's artikel 4.3.2., stk. 2a) er omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde. Angående sådanne screeningpligtige projekter kan det på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen ikke med 100% sikkerhed siges, at der ikke skal udarbejdes en VVM-undersøgelse, idet screeninganmærkningen om nødvendigheden af en VVM først skal vurderes grundigt og bedømmes. Også denne opgave, der ligeledes følger af VVM-direktivet, skal varetages af en myndighed, som kan udføre den »på objektiv vis og ikke befinder sig i en situation, der giver anledning til en interessekonflikt«. Screeningpligtige projekter er således ved en læsning af

OVD's artikel 15/1, stk. 1, i overensstemmelse med VVM-direktivets artikel 9a ligeledes omfattet af sidstnævnte bestemmelses anvendelsesområde og skal principielt forelægges provinsrådets permanente udvalg som første forvaltningsinstans og vurderes af dette, såfremt borgmester- og viceborgmesterforsamlingen er initiativtager og projektansøger. Det forhold, at dette modsiges i forarbejderne til OVD's artikel 15/1, er ikke til hinder for denne konklusion, eftersom de overvejelser, der gøres i forbindelse med forarbejderne til et dekret, hvorved et direktiv gennemføres, ikke har forrang for dette direktivs bestemmelser, som skal overholdes af medlemsstaterne.

Konstateringen af, at den kommunale miljøembedsmand i forbindelse med screeningpligtige projekter har til opgave at vurdere screeninganmærkningen om nødvendigheden af en VVM og ved hjælp af denne at afgøre, om der skal udarbejdes en VVM-undersøgelse for projektet, »såfremt ansøgningen indgives af den kompetente myndighed selv« (OVD's artikel 20, stk. 2), kan i lyset af bestemmelsen om at undgå interessekonflikter i VVM-direktivets artikel 9a ikke føre til noget andet resultat. Der sørges herved i forbindelse med tilrettelæggelsen af den forvaltningsretlige godkendelsesprocedure i første instans ikke for en tilstrækkelig »passende adskillelse af uforenelige funktioner i forbindelse med varetagelsen af de opgaver, der følger af [VVM-direktivet]«, hvorfor det ikke sikres, at de kompetente myndigheder udfører de opgaver, der følger af dette direktiv, på objektiv vis og ikke befinder sig i en situation, der giver anledning til en interessekonflikt, således som det kræves i VVM-direktivets artikel 9a. Som det fremgår af Domstolens praksis (dommen i sag C-474/10) forudsætter en »passende adskillelse« en reel selvstændighed, hvilket indebærer, at den myndighed, som varetager de opgaver, der følger af VVM-direktivet, »tildeles særskilte administrative og personelle ressourcer og således er i stand til at opfylde de opgaver, [den] er tillagt« og navnlig kan give en »objektiv« vurdering af det projekt, som påtænkes af den myndighed, som [den førstnævnte myndighed] er tilknyttet«. Selv om den kommunale miljøembedsmand udfører sine opgaver på grundlag af OVD »uafhængigt og neutralt« og ikke må »stilles ufordelagtigt som følge af deres udførelse« (OVD's artikel 9, stk. 2), fremgår det ikke, at denne embedsmand besidder tilstrækkelig »reel selvstændighed« eller tildeles særskilte administrative og personelle ressourcer, når vedkommende vurderer en screeninganmærkning fra kommunen om nødvendigheden af en VVM og ved hjælp af denne afgør, om der skal udarbejdes en VVM-undersøgelse. Den kommunale miljøembedsmand udpeges nemlig af kommunen blandt dens egne medarbejdere eller medarbejderne i en forening for samarbejde mellem kommuner (OVD's artikel 9, stk. 2), mens vedkommendes opgaver i en periode på op til tolv måneder endda midlertidigt kan varetages af kommunesekretæren, hvis der i kommunen eller i foreningen for samarbejde mellem kommuner ikke er en miljøembedsmand til rådighed (OVD's artikel 9, stk. 3). Fra denne synsvinkel må det rimeligvis lægges til grund, at denne embedsmand ikke »på objektiv vis« kan afgøre, om et projekt, som (reelt) påtænkes af kommunen, er VVM-pligtigt eller ej, navnlig idet denne

embedsmand skal udøve sit embede i henhold til de »adfærdsetiske rettigheder og pligter« som tjenestemand »loyalt og korrekt« og i denne forbindelse skal arbejde for opfyldelsen af kommunens opgaver og mål (artikel 188 i dekret af 22.12.2017 om det kommunale selvstyre). Uanset disse synspunkter traf borgmester- og viceborgmesterforsamlingen i Gent i sin godkendelsesafgørelse af 10. december 2020 i første forvaltningsinstans faktisk (på ny) afgørelse om, hvorvidt den selv skulle udarbejde en VVM-undersøgelse, idet den tilsluttede sig miljøembedsmandens udtalelse af 4. december 2020 vedrørende screeninganmærkningen om nødvendigheden af en VVM.

[...]

Henset til ovenstående betragtninger har sagsøgerne på tilstrækkelig vis godtgjort, at provinsrådets permanente udvalg i første forvaltningsinstans var kompetent til at træffe afgørelse om den omhandlede ansøgning i henhold til OVD's artikel 15/1, stk. 1, eftersom ansøgningen vedrører et kommunalt projekt, som borgmester- og viceborgmesterforsamlingen i Gent er initiativtager og (faktisk med)ansøger til, og idet det ikke fremgår, at der åbenbart ikke skal udarbejdes en VVM-undersøgelse for projektet.«

- 6 Med første del af anbringendet har kassationsappellanterne gjort gældende, at artikel 15/1 i dekretet af 25. april 2014 om miljøgodkendelse fastsætter, at borgmester- og viceborgmesterforsamlingen ikke kan træffe afgørelse om sin egen ansøgning, hvis »der skal udarbejdes en VVM-undersøgelse for projektet, og der ikke er opnået en fritagelse fra undersøgelsespligten«. Det følger klart af denne bestemmelse, at provinsrådets permanente udvalg kun kan være kompetent, hvis der skal udarbejdes en VVM-undersøgelse for det pågældende projekt, og at dette udvalg dermed ikke kan være kompetent, hvis projektet blot er screeningpligtigt. Dette bekræftes også af de parlamentariske forarbejder til denne bestemmelse.

Idet det blev fastslået, at screeningpligtige projekter var omfattet af anvendelsesområdet for VVM-direktivets artikel 9a, og heraf blev udledt, at artikel 15/1 i dekretet af 25. april 2014 om miljøgodkendelse skulle fortolkes i denne retning, indeholdt den appellerede dom en fortolkning contra legem af denne bestemmelse.

Den appellerede dom udgør derfor en tilsidesættelse af artikel 15/1 i dekretet af 25. april 2014 om miljøgodkendelse.

- 7 Kassationsappellanterne har nedlagt påstand om, at Domstolen i det mindste forelægges et spørgsmål om fortolkningen og rækkevidden af VVM-direktivets artikel 9a til præjudiciel afgørelse.

Bedømmelse

- 8 Artikel 15/1 i dekretet af 25. april 2014 om miljøgodkendelse fastsætter følgende:

»Kompetencen til at vurdere en ansøgning om godkendelse til et projekt eller ændring af et projekt, for hvilket borgmester- og viceborgmesterforsamlingen ville være kompetent i henhold til artikel 15, tilkommer dog provinsrådets permanente udvalg, når følgende to betingelser er opfyldt:

- 1) Der skal udarbejdes en VVM-undersøgelse for projektet, og der er ikke opnået en fritagelse fra undersøgelsespligten.
- 2) Borgmester- og viceborgmesterforsamlingen er initiativtager og projektansøger.«

Denne bestemmelse blev vedtaget med henblik på gennemførelsen af den såkaldte regel om at undgå interessekonflikter i VVM-direktivets artikel 9a. Denne artikel har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne sikrer, at den eller de kompetente myndigheder udfører de opgaver, der følger af dette direktiv, på objektiv vis og ikke befinder sig i en situation, der giver anledning til en interessekonflikt. Er den kompetente myndighed også bygherren, sørger medlemsstaterne, som led i deres strukturering af administrative kompetencer, i det mindste for en passende adskillelse af uforenelige funktioner i forbindelse med varetagelsen af de opgaver, der følger af dette direktiv.«

- 9 Det følger af den førnævnte artikel 15/1, stk. 1, i dekretet af 25. april 2014 om miljøgodkendelse, at provinsrådets permanente udvalg kun vurderer en ansøgning om godkendelse fra borgmester- og viceborgmesterforsamlingen i stedet for denne, hvis det allerede på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen står klart, at projektet er undergivet en forpligtelse til udarbejdelse af en VVM-undersøgelse.

Såfremt projektet i henhold til retsfor skrifterne blot er undergivet en forpligtelse til udarbejdelse af en screeninganmærkning om nødvendigheden af en VVM, ligger det på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen ikke fast, at der foreligger en forpligtelse til at udarbejde en VVM-undersøgelse. Det er den myndighed, der afgør, om ansøgningen om godkendelse kan antages til realitetsbehandling og er fuldstændig, der kan træffe afgørelse om at underkaste projektet en forpligtelse til udarbejdelse af en VVM-undersøgelse (artikel 4.3.3., stk. 2, i dekret af 5.4.1995 om fastsættelse af de generelle bestemmelser på det miljøpolitiske område).

En ansøgning fra en borgmester- og viceborgmesterforsamling om godkendelse til et projekt, for hvilket der blot skal udarbejdes en screeninganmærkning om nødvendigheden af en VVM, skal altså til indgives til denne forsamling, idet den kommunale miljøembedsmand herefter afgør, om der skal udarbejdes en VVM-undersøgelse for projektet (artikel 20 [i dekretet af 25.4.2014 om miljøgodkendelse]). En afgørelse truffet af den kommunale miljøembedsmand om, at der skal udarbejdes en VVM-undersøgelse, medfører automatisk, at ansøgningen er ufuldstændig, og at godkendelsesproceduren udsættes (artikel 21, stk. 2 [i dekretet af 25.4.2014 om miljøgodkendelse]). Såfremt den kommunale

miljøembedsmand er af den opfattelse, at der ikke skal udarbejdes en VVM-undersøgelse, træffer borgmester- og viceborgmesterforsamlingen afgørelse i første forvaltningsinstans om ansøgningen om godkendelse.

De parlamentariske forarbejder til artikel 15/1 i dekretet af 25. april 2014 om miljøgodkendelse bekræfter lovgivers hensigt om »ikke at anvende bestemmelsen om at undgå interessekonflikter i [VVM-direktivets] artikel 9a på godkendelsesproceduren for projekter, som skal underkastes en screening for nødvendigheden af en VVM«. [...] [udelades]

Den appellerede dom, hvori det fastslås, at en ansøgning om godkendelse til et projekt, som en borgmester- og viceborgmesterforsamling er initiativtager til, og for hvilket der kun skal udarbejdes en screeninganmærkning om nødvendigheden af en VVM, ikke skal indgives til denne forsamling, men derimod til provinsrådets permanente udvalg, udgør således en tilsidesættelse af artikel 15/1, stk. 1, i dekretet af 25. april 2014 om miljøgodkendelse.

- 10 Dette ændres ikke af, at VVM-direktivets artikel 9a muligvis kan være til hinder for, at den kommunale miljøembedsmand træffer afgørelse om, hvorvidt der skal udarbejdes en VVM-undersøgelse for kommunale projekter, for hvilke der blot skal udarbejdes en screeninganmærkning om nødvendigheden af en VVM. Hvis denne antagelse lægges til grund, er den netop nævnte artikel 9a i VVM-direktivet henset til fraværet af en ordning, der sørger for en passende adskillelse af uforenelige funktioner i denne bestemmelses forstand, ikke blevet gennemført korrekt i regionen Flandern.

Den førnævnte artikel 15/1 i dekretet af 25. april 2014 om miljøgodkendelse kan selv under dække af en med direktivet overensstemmende fortolkning ikke fortolkes i strid med sin klare ordlyd og sit klare formål. Denne bestemmelse kan heller ikke forstås således, at den passende adskillelse af uforenelige situationer, som den fastsætter for det tilfælde, at der skal udarbejdes en VVM-undersøgelse, kan udstrækkes til det tilfælde, at der blot skal udarbejdes en screeninganmærkning om nødvendigheden af en VVM-undersøgelse.

I betragtning af den direkte virkning af den førnævnte artikel 9a i VVM-direktivet kan denne bestemmelse, såfremt den ikke er blevet korrekt gennemført i regionen Flandern, dog i stedet for de mangelfulde præmisser tjene som retligt grundlag for den appellerede dom, således at første del af kassationsappellanternes anbringende ikke kan tages til følge, hvis denne antagelse lægges til grund.

- 11 Spørgsmålet om, hvorvidt VVM-direktivets artikel 9a er blevet korrekt gennemført, afhænger af denne bestemmelses rækkevidde. Der opstår navnlig det spørgsmål, om den i denne bestemmelse omhandlede »passende adskillelse« også gælder for vurderingen af, om de screeningpligtige projekter, som er omhandlet i VVM-direktivets artikel 4, stk. 2, er undergivet en forpligtelse til udarbejdelse af en VVM-undersøgelse.

I denne forbindelse er det hensigtsmæssigt at forelægge Den Europæiske Unions Domstol et spørgsmål til præjudiciel afgørelse.

KENDELSE

1. Sagerne [...] [udelades] forenes.
2. Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

»Skal artikel 9a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, som blev indsat ved direktiv 2014/52/EU af 16. april 2014, fortolkes således, at i tilfælde, hvor den kompetente myndighed samtidig er bygherre, finder den passende adskillelse af uforenelige funktioner i forbindelse med varetagelsen af de opgaver, der følger af dette direktiv, også anvendelse på bedømmelsen af det spørgsmål, om de projekter, der er omhandlet i dette direktivs artikel 4, stk. 2, skal underkastes den vurdering, der er fastsat i dette direktivs artikel 5-10?«

3. [...] [udelades] [afsluttende formularer og underskrifter]

ARBEJDSDOKUMENT